

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **X. P. B.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-81779-5/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2025, č. j. MV-81779-5/SO-2025, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“), ze dne 8. 4. 2025, č. j. OAM-2934-25/PP-2024, kterým byla

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně byla prvostupňovým rozhodnutím podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území, a to 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalobce se v žalobě domáhal též přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, neboť jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobce též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byla rovněž porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dle žalobce též v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Dále žalobce uvedl, že se považuje za otce občanky České republiky L. B., nar. X. Správní orgány však v dané věci učinily závěr, že žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, neboť jeho dceři je již více jak 21 let a tato s ním nesdílí společnou domácnost. Dle tvrzení žalobce nicméně jeho dcera, která žije převážně v X, za ním jezdí na pravidelné návštěvy a je na něm citově silně vázaná. Žalobce dceru rovněž finančně podporuje částkou 5 až 10 tisíc korun měsíčně. Žalobce má tedy s dcerou i nezletilým synem velmi intenzivní citový vztah, který se v případě jeho vycestování z území České republiky zásadním způsobem naruší. Oba potomci žalobce přitom mají právo na pravidelný osobní styk se žalobcem jako jejich otcem, neboť je to v jejich nejlepším zájmu. Napadené rozhodnutí je proto dle žalobce zjevně nepřiměřené, a to vzhledem k jeho dopadům do rodinného a soukromého života žalobce, jakož i jeho rodiny. To vše za situace, kdy je žalobce nejen rodinným příslušníkem občanky Evropské unie (tj. dcery), ale i další osoby s povoleným pobytem na území České republiky (tj. syna). K tomu žalobce doplnil, že nejlepší zájem jeho dětí je žít v pravidelném styku s otcem, přičemž otázka nejlepšího zájmu dětí správními orgány nebyla vůbec posuzována, ačkoliv tyto věděly, že žalobce je na území ČR ukotven silnými rodinnými vazbami.
4. Podle názoru žalobce pak žalovaný nedostatečným způsobem posoudil otázku, zde jej nelze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž zahrnuje i „jiného rodinného příslušníka“, který v zemi původu žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti a je na něm v České republice závislý na výživě nebo s ním žije ve společné domácnosti. Tyto podmínky přitom byly v případě žalobce naplněny, neboť ten se svou dcerou jako občankou Evropské unie žil od jejího dětství ve společné domácnosti a v současnosti jí pravidelně přispívá částkou 5 až 10 tisíc Kč měsíčně. Žalobce proto dle jeho tvrzení naplňuje znaky rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a měl by tudíž mít právo na přechodný pobyt. Směrnice Evropského parlamentu a Rady

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

2004/38/ES (dále jen „směrnice 2004/38/ES“) zároveň v čl. 3 odst. 2 zavazuje členské státy k tomu, aby usnadnily vstup a pobyt dalších rodinných příslušníků, kteří jsou na občanova Evropské unie závislí nebo s ním žili ve společné domácnosti.

5. Žalobce tak namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou proporcionality, neboť nepřiměřeně zasahuje do jeho rodinného a soukromého života, jelikož v něm nebyly zohledněny rodinné vazby žalobce na území České republiky a délka jeho pobytu zde, možnost návratu žalobce do Vietnamu a způsob realizace pravidelného styku žalobce s jeho dětmi (popř. jeho návrat do České republiky). Napadené rozhodnutí, které žalobci neumožňuje legální pobyt, pak dle jeho názoru porušuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a zásadu proporcionality dle § 174a zákona o pobytu cizinců.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí ve spojení se spisovým materiálem. Zrekapituloval také, že již OAMP v prvostupňovém rozhodnutí vyložil, že podmínky dle § 15a odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců nebyly splněny, a to s ohledem na charakter žádosti žalobce, který požádal o sloučení se svou dcerou. Žalobce zároveň není manželem občanky Evropské unie, není potomkem mladším 21 let a taktéž nedoložil, že by byl závislý z důvodu uspokojování svých základních potřeb na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie.
7. Žalobce byl též OAMP vyzván ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad jeho žádosti, konkrétně k prokázání splnění podmínek stanovených v § 15a zákona o pobytu cizinců. Ve výzvě ze dne 22. 3. 2024 byl přitom poučen o tom, jaké doklady má doložit, aby vada žádosti byla zhojena. Na danou výzvu OAMP žalobce nepředložil žádný doklad, kterým by prokázal, že je rodinným příslušníkem dle § 15a zákona o pobytu cizinců. K odkazu žalobce na § 15a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný uvedl, že mu toto ustanovení není vůbec známo. Žalovaný připustil, že žalobce žil v zemi původu s jeho dětmi, to ovšem nemění nic na tom, že nyní nesplňuje podmínky uvedené v § 15a zákona o pobytu cizinců. Následně žalovaný konstatoval to, že pokud žalobce finančně podporuje svoji dceru (občanku České republiky), jedná se o projev jeho svobodné vůle, neboť je jeho dcera zletilá a zaopatřená, resp. výdělečně činná. Zároveň žalobce neprokázal, že by byl na své dceři (občance České republiky) finančně závislý. V tomto ohledu žalovaný poukázal na výsledky provedený se žalobcem a na svědeckou výpověď jeho dcery. Žalovaný dále zrekapituloval i pobytovou historii žalobce na území České republiky.
8. Žalovaný poté zmínil, že nevyhověním předmětné žádosti není žalobci udělen zákaz pobytu na území, což tedy neznamená ani dlouhotrvající (natož trvalé) rozdělení žalobce a jeho rodiny, ani nutnost vycestování celé rodiny do země původu. Určitá míra diskomfortu při získávání pobytového oprávnění coby možný následek napadeného rozhodnutí tak sama o sobě neznamená nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem ke všem okolnostem případu tudíž nejde o zásah nepřiměřený. Žalobce je v produktivním věku, zdravotně způsobilý a výdělečně činný (resp. finančně zabezpečený). Nezletilý syn žalobce (státní příslušník Vietnamské socialistické republiky) přitom na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 6. 9. 2016 a není jakkoliv nucen opustit Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

území České republiky – jeho pobytový status není závislý na pobytovém oprávnění žalobce. Nadto žalovaný dodal, že nezletilý syn žalobce ani nesdílí se žalobcem společnou domácnost, neboť se s matkou dne 14. 5. 2025 přestěhoval do X.

9. Závěrem žalovaný konstatoval, že právní řád České republiky nezakotvuje právo či nárok žalobce na pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobce dne 21. 2. 2024 podal u OAMP žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Z cizineckého informačního systému ve spojení s odkazovanou žádostí poté vyplývá, že se žalobce považuje za rodinného příslušníka občanky České republiky L. B., nar. X, která je dle k žádosti přiloženého rodného listu ze dne 26. 1. 2022 jeho dcerou. Ve spisové dokumentaci je založen též úřední záznam o pobytové kontrole Policie České republiky ze dne 24. 2. 2024, z něhož se podává, že byla v místě bydliště žalobce vytěžena jeho sousedka, která uvedla, že je žalobce každý den od rána do večera v obchodě, který provozuje. K osobě L. B. sousedka žalobce policistům dále sdělila, že ji vychovávala, přičemž jmenovaná dcera žalobce studovala v X, kde také v současné době žije a pracuje (policistům též poskytla telefonní kontakt na L. B.). Následně policisté navštívili žalobce v jeho obchodě. Ten česky příliš nerozuměl, a policistům sdělil toliko, že jeho manželka odjela do X a dcera je též v X.
14. Dne 27. 3. 2024 OAMP vyzval žalobce k odstranění vad podané žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, přičemž požadoval doložení dokladu prokazujícího skutečnost, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. K odstranění nedostatků žádosti byla žalobci stanovena lhůta 15 dnů ode dne doručení výzvy, a to s poučením, že neodstranění podstatných (ve výzvě specifikovaných) vad žádosti ve stanovené lhůtě je důvodem pro zamítnutí žádosti. OAMP žalobce ve výzvě rovněž komplexně poučil o tom, kdo je podle § 15a zákona o pobytu cizinců považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. jaké doklady je nutno OAMP doložit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

15. Následně dne 15. 4. 2024 OAMP obdržel reakci žalobce na nadepsanou výzvu, ve které bylo uvedeno, že má žalobce za to, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neboť v České republice sdílí společnou domácnost s dcerou L. B., nar. X. Dále vznesl námitku nepřiměřenosti případného zamítavého rozhodnutí, jelikož žalobce na území sdílí domácnost s manželkou a nezletilým synem, přičemž jsou na sebe ekonomicky navázaní – manželé provozují obchod s potravinami.
16. OAMP poté předvolal žalobce a jeho dceru L. B., nar. X, k provedení výsledku na den 25. 6. 2024. V rámci tohoto výsledku žalobce zopakoval, že se cítí být rodinným příslušníkem právě L. B., nar. X, která je jeho dcerou a získala české občanství. K tomu doplnil, že je jeho dcera již plnoletá, svobodná, bezdětná a pracuje v X, žalobce ji však nadále finančně podporuje. Manželka žalobce podniká a on jí pomáhá v obchodě, který se nachází v X. Dcera žalobce pracuje jako prodavačka v X, žalobce nicméně nevěděl, jakou konkrétní práci tato vykonává a jak dlouho. Neznal pracovní dobu své dcery, výši jejich výdělků ani další okolnosti týkající se jejího zaměstnání. S dcerou se žalobce pravidelně nestýká, resp. se stýkají málo z důvodu pracovního vytížení. V telefonickém kontaktu jsou rovněž málo. V X ji žalobce navštívil dvakrát (poprvé při stěhování v roce 2023 a podruhé po předvolání k výsledku v dřívějším řízení). Žalobce neví, jakou univerzitu jeho dcera v X studovala, jak dlouho a kde přitom bydlela, avšak vysokou školu dle jeho tvrzení nedokončila. Nezletilý syn žalobce chodí na základní školu v X. Dále žalobce uvedl, že jeho manželka již několik měsíců pracuje v X, otevřela si tam nový obchod. Do X se tedy vrací jen jednou za týden na několik hodin a jinak pobývá v X. Žalobce má pro nezletilého syna paní na hlídání a doučování, jinak se o něj stará on. Znamé či kamarády dcery žalobce žádné nezná. Dle žalobce chce jeho dcera vyzkoušet vícero zaměstnání a žít v X. Adresu jejího pobytu v X žalobce nezná, byť zde jeho dcera žije už od studia. Žalobce bydlí v X, kde má byt; nájem platí jeho manželka. Dceři žalobce měsíčně posílá 5 000 Kč, přičemž neví, co dcera s penězi dělá. Průběh středoškolského studia dcery v X žalobce neznal. Ve Vietnamu žijí matka žalobce a čtyři jeho sourozenci. O domácnost v České republice se stará žalobce sám. Výlety ani dovolené dle žalobce s rodinou nedělají. V případě nepovolení dalšího pobytu na území by se žalobce vrátil do Vietnamu.
17. Z výpovědi dcery žalobce L. B., nar. X, předně vyplynula historie pobytových žádostí žalobce s vazbou nejprve k osobě její matky a následně i jí samotné. Dcera žalobce dále uvedla, že ji rodiče finančně podporovali při studiu na vysoké škole. Zmínila též, že aktuálně občas jezdí domů do X, aby se podívala za rodinou. Zmínila, že její bratr v den jejího výsledku odlétá k babičce do Vietnamu na prázdniny. Dále popsala, že má brigádu v X – konkrétně v cukrárně, kde pracuje už od srpna 2023. Její matka si otevřela nový obchod v X a otec pracuje v X. Manželka žalobce dle tvrzení jejich dcery do X dojíždí každý den z X, neboť se zde stará o jejího bratra; občas si jej bere s sebou do X. Dcera žalobce je svobodná, bezdětná a české občanství nabyla v roce 2022. V X má kamarádky a chce zde i nadále žít. Popsala také, že od září 2023 studovala ČZU v X, ale studium nedokončila, stejně tak dříve ukončila studium na VŠE. Do X se dcera žalobce snaží jezdit každý měsíc na návštěvu; do X za ní žalobce nejedí. Občas si telefonují a žalobce jí posílá finanční prostředky 5 až 10 tisíc Kč měsíčně. Žalobce dle jeho dcery pracuje (resp. pomáhá) v obchodě její matky. Ve Vietnamu dle dcery žalobce žije její babička (tj. matka žalobce) v rodinném domě a rodiče její matky. Na rodinné dovolené či výlety se žalobcem, její matkou a bratrem nejedí.

18. Dne 2. 9. 2024 OAMP vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž dne 23. 9. 2024 žalobce zaslal OAMP vyjádření, kterým v zásadě setrval na již uplatněné argumentaci ve věci [tj. poukázal na § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, jakož i na dopady případného negativního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, resp. jeho rodiny].
19. Na základě shromážděných podkladů poté OAMP vydal rozhodnutí ze dne 8. 4. 2025, č. j. OAM-2934-25/PP-2024, kterým žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl podle § 87e odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ten není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a současně mu podle § 87e odst. 4 téhož zákona stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území. Proti prvostupňovému rozhodnutí OAMP žalobce podal dne 15. 4. 2025 blanketní odvolání, které k výzvě OAMP doplnil. Žalovaný nicméně žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce ve věci zamítl, jak už bylo ostatně dříve rekapitulováno.
20. V souvislosti se samotným obsahem žalobní argumentace zdejší soud předně upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008- 78, ze kterého plyne, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70).
21. Soud se tedy ve světle citované judikatury nejprve zabýval posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobcem obecně tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí.
22. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
23. S odkazem na výše uvedené ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svoji základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, nebo ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším

vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

24. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
25. Vycházejí z dříve popsaného je ve věci třeba uvést, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak srozumitelně podává, proč žalovaný považoval tvrzení žalobce za nedůvodná, a to zejména ve vztahu k jím sporovanému závěru OAMP stran toho, že na žalobce nebylo možno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí jasným a přehledným způsobem vyložil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Ostatně žalobce, spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nesouhlasil právě s vlastními závěry žalovaného, resp. OAMP, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobce tedy polemizoval s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítl nesprávnost učiněných hodnocení, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného přitom není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti.
26. Rovněž tak lze jako přezkoumatelné hodnotit napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým v části týkající se posouzení jeho přiměřenosti ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobce. K tomu lze doplnit, že správní orgány v rámci jejich hodnocení zohlednily též pobyt manželky žalobce, jeho dcery a nezletilého syna na území. Dále se zabývaly pobytovou historií žalobce, přičemž bylo zjištěno i to, že je žalobce zdravý, v produktivním věku a jeho vztah k zemi původu dosud nebyl zcela zpřetrhán. V řešeném případě tudíž žalovaným nebyl shledán nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
27. V návaznosti na dříve uvedené se soud zabýval i blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením, dle kterého měl žalovaný porušit povinnosti odvolacího orgánu a nezjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nutno k tomu opětovně zmínit, že žalobce předmětnou námitku uplatnil toliko povšechně, aniž by tedy řádně vyložil, v čem měly nedostatky na straně žalovaného jako odvolacího orgánu konkrétně spočívat. Přesto se soud danou námitkou v odpovídající míře obecnosti zabýval a napadené rozhodnutí po stránce obsahové, jakož i samotný postup žalovaného v odvolacím řízení, přezkoumal. Soud k tomu poznamenává, že na tomto místě zatím nehodnotil zákonnost žalovaným učiněných závěrů, neboť to bude předmětem dalšího odůvodnění.
28. Úkolem odvolacího orgánu je ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy v rozsahu účastníkem uplatněných námitek. Této povinnosti žalovaný v projednávaném případě bezpochyby Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dostál, neboť jeho rozhodnutí obsahuje jasné, logické a srozumitelné úvahy, pro které považoval postup OAMP za souladný se zákonem. Pouhý fakt, že žalobce nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů, ještě porušení povinností dle správního řádu či už dříve řešenou nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí nezakládá. Stejně tak, jestliže žalobce v tomto smyslu namítl, že žalovaný nezjistil správně stav věci tak, aby o něm nebyly žádné pochybnosti (§ 3 správního řádu), pak soudu není vůbec zřejmé, o jaké konkrétní skutečnosti žalobce dané tvrzení opírá. V posuzovaném případě byla ověřena úplnost správního spisu ve vztahu k veškerým relevantním okolnostem, přičemž jsou zřejmé podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, a které také následně i odpovídajícím způsobem hodnotil.

29. Konečně pouhý odkaz žalobce na § 2 odst. 3 a 4 správního řádu s tím, že došlo k porušení povinností správních orgánů obou stupňů, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je též nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud zároveň v rámci hodnocení řešeného případu v obecné rovině neshledal, že by se správní orgány dopustily porušení žalobcem zmíněných ustanovení správního řádu.
30. Podle § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
31. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
32. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
33. Podle § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky.
34. Úvodem věcného posouzení žalobcovy argumentace je třeba upozornit také na fakt, že řízení podle § 87b zákona o pobytu cizinců je správním řízením o žádosti cizince, který OAMP žádá o povolení k přechodnému pobytu. Předmětné řízení je tedy primárně ovládáno dispoziční zásadou, a bylo proto ve vlastním zájmu žalobce tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25, či a ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Žalobce byl tudíž povinen jednoznačně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. např. rozsudky nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 7 Azs 371/2018-29, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, nebo ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57). Jinými slovy, v řízení o podané žádosti ležela primární povinnost jednat aktivně na samotném žalobci, nikoliv na OAMP (či poté na žalovaném).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

35. K tomu je případným citovat i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, z něhož vyplývá, že „[j]e ve vlastním zájmu cizince, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vší vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu (...). Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“
36. Pokud se tedy žalobce v podané žalobě aktuálně omezil na prostou poznámku, že správní orgány rezignovaly na řádné objasnění skutkového stavu, aniž by jakkoliv relevantně indikoval, jaké (relevantní) skutečnosti, odlišné od těch, které byly vzaty za základ vydaných rozhodnutí, nebyly zjištěny (resp. zohledněny), nemohl soud této obecné námitce přisvědčit, neboť shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav projednávané věci v souladu s § 3 správního řádu, přičemž měly dostatek podkladů, aby mohly rozhodnout o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky.
37. Soud se následně zabýval tvrzením žalobce, že je otcem občanky České republiky L. B., nar. X – tj. rodinným příslušníkem občanky Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jak ostatně žalobce (konstantně) uváděl již v podané žádosti a v celém průběhu dotčeného správního řízení.
38. Z výše odkazovaného ustanovení je však najisto zřejmé, že za rodinného příslušníka občana Evropské unie lze považovat pouze rodiče občana Evropské unie mladšího 21 let (první předpoklad), který o tohoto občana Evropské unie skutečně pečuje (druhý předpoklad). Obě tyto podmínky přitom musí být splněny kumulativně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, č. j. 7 Azs 14/2025-38, ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49, ze dne 12. 6. 2025, č. j. 9 Azs 162/2024-54, nebo právní věta rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2016, č. j. 78 A 1/2016-34). V řešeném případě nicméně nebyla naplněna podmínka věku (jako prvotní předpoklad), tedy nedosažení 21 let potomka, neboť dcera žalobce L. B., občanka České republiky, měla již v době podání předmětné žádosti žalobce 21 let a 8 měsíců (ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí X let a X měsíců). Z tohoto důvodu tak bylo ve věci naprosto nerozhodným, zda byla naplněna podmínka druhá, tedy zda o tohoto potomka žalobce skutečně pečuje. Tato zákonná úprava přitom není v rozporu se směrnicí 2004/38/ES.
39. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je totiž transpozicí směrnice 2004/38/ES, a je proto nutné ho vykládat v souladu s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 a 2 uvedené směrnice, které definují kategorie osob, které jsou považovány za rodinné příslušníky občanů Evropské unie (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 Azs 164/2020-)

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

- 19). Zároveň je třeba si uvědomit skutečný smysl poukazované směrnice, jímž rozhodně není zákaz oddělení rodičů od dětí, u nichž se předpokládá, že ve věku 21 let jsou zcela soběstačnými jedinci. Směrnice 2004/38/ES cílí výlučně na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů Evropské unie, nikoliv naopak, neboť výživou, péčí či jinak závislé osoby jen velmi obtížně povedou plně samostatný život. To nicméně neplatí naopak, tzn. takovou ochranu nejen zákon o pobytu cizinců, ale ani směrnice 2004/38/ES, osobám, které nejsou z relevantních důvodů vyživovány, neposkytuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48).
40. V tomto ohledu lze doplnit též závěry plynoucí z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 5. 9. 2012, C-83/11, *Rahman*, ve kterém bylo konstatováno, že cíl čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES „*spočívá v zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu prostřednictvím usnadnění vstupu a pobytu osob, které nespadají do definice rodinného příslušníka občana Unie (...), které jsou však k občanovi Unie vázány úzkými a stabilními rodinnými vztahy z důvodu specifických faktických okolností, jako je ekonomická závislost, skutečnost, že jsou členy domácnosti nebo vážné zdravotní důvody.*“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, vyložil, že „*účelem směrnice 2004/38/ES je tedy zachování jednoty rodiny v širším smyslu, a to zejména s ohledem na finanční či fyzickou závislost rodinného příslušníka na občanu EU.*“
41. V kontextu všeho shora popsaného (zejména odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu) zdejší soud dodává, že rovněž zákonnou úpravou stanovenou v § 15a odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, na kterou výslovně poukazoval žalobce, došlo k transpozici směrnice 2004/38/ES (ohledně statusu tzv. „oprávněných osob“). Je proto zřejmé, že žalobcem dovolávaný § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 je nutno vykládat právě v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, jak ostatně už bylo dříve naznačeno.
42. Ke značně obecné námitce žalobce, že je třeba jej považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie (resp. oprávněnou osobu) dle nadepsaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na skutečnost (pozn. soudu – pouze povšechně tvrzenou), že s dcerou L. B., nar. X, žil ve společné domácnosti od jejího dětství a v současnosti jí přispívá částkou 5 až 10 tisíc Kč měsíčně, je však nutné znovu zdůraznit to, že smyslem směrnice 2004/38/ES ani zákona o pobytu cizinců skutečně není udržování a posilování citových vazeb mezi rodiči a jejich (zletilými) dětmi staršími 21 let. Jejím účelem je toliko chránit osoby výživou (či jinak) závislé na občanu Evropské unie a poskytnout jim odpovídající podmínky.
43. Soud poté v této souvislosti upozorňuje na obsah výsledku provedeného OAMP se žalobcem samotným a na svědeckou výpověď jeho dcery L. B. Z provedených výsledků je totiž jednoznačně seznatelné, že jmenovaná dcera žalobce žije již delší dobu zcela samostatně v X (nadto žalobce neznal ani přesnou adresu jejího pobytu). Společnou domácnost tedy žalobce s dcerou nesdílí, a to už od doby zahájení studia jeho dcery na vysoké škole (žalobce přitom nevěděl ani to, na jaké škole dcera studovala). Dále bylo zjištěno, že dcera žalobce studium vysoké školy ukončila, přičemž aktuálně pracuje v cukrárně (žalobce nevěděl, kde konkrétně jeho dcera pracuje, ani jakékoliv bližší okolnosti stran jejího zaměstnání). Sám žalobce též uvedl, že se s dcerou stýká pouze minimálně (od roku 2023 ji navštívil pouze dvakrát) a v telefonickém kontaktu jsou také velmi málo. Dcera žalobce je zároveň dle jejího sdělení zdravá a hodlá žít nadále v X. Podporována je také její matkou, která rovněž pobývá v X.
44. Z tvrzení žalobce a jeho dcery před OAMP tak zřejmým způsobem vyplynulo, že dcera žalobce vede již několik let samostatný život v X, přičemž má vlastní příjmy ze zaměstnání. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Její „závislost“ na financích od žalobce lze hodnotit pouze jako dobrovolnou – tj. bez znaku naléhavosti či nutné potřeby. Na dceru žalobce tudíž nebylo možno pohlížet jako na občanku Evropské unie závislou na jeho výživě, a proto v daném případě nebylo důvodu aplikovat § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

45. Je tedy třeba shrnout, že jasné a srozumitelné závěry žalovaného o tom, že žalobce není rodinným příslušníkem občanky Evropské unie ve smyslu definice rodinného příslušníka (resp. oprávněné osoby) dle § 15a zákona o pobytu cizinců (viz str. 4 až 9 napadeného rozhodnutí), a tudíž že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, byly učiněny v souladu se zákonem. Za této situace tedy správní orgány postupovaly správně, pokud žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců zamítly.
46. K povšechnému tvrzení žalobce o tom, že dceru finančně podporuje soud za nadepsaných okolností toliko pro úplnost doplňuje, že žalobci nic nebrání v tom, aby své dceři finanční prostředky zasílal elektronicky i nadále, jelikož mu v tom napadené rozhodnutí žalovaného nijak nebrání.
47. Prostý odkaz žalobce na to, že naplňuje znaky rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak zdejší soud shledal za zcela mimoběžný, neboť uvedená ustanovení zákon o pobytu cizinců vůbec neobsahuje.
48. Závěrem se soud zabýval obecnou žalobní námitkou, že je napadené rozhodnutí v rozporu se zásadou proporcionality (§ 174a zákona o pobytu cizinců) a odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť dle tvrzení žalobce ve věci nebyly řádně zohledněny jeho intenzivní rodinné vazby v České republice – konkrétně s dcerou (občankou České republiky) a nezletilým synem (občanem Vietnamské socialistické republiky), jakož ani délka jeho pobytu na území.
49. V daném ohledu je však předně třeba upozornit na judikaturu Nejvyššího správního soudu, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, s výjimkou specifických důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje toliko k důvodu podle § 87e odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života pak nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.
50. Žalobci lze nicméně v obecné rovině přisvědčit, že článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti je též třeba zohlednit nejlepší zájem dítěte (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 10 Azs 366/2021-35). Veřejná moc pak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

96/2015-30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Současně je však nutno konstatovat, že rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28; a nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

51. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, či obdobně v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, bylo dále konstatováno, že *„[u]dělení pobytového oprávnění (...) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu (pozn. soudu – zde přechodného pobytu) a nelze jej tedy přijmout.“* Nejvyšší správní soud tak zdůraznil, že při posuzování okolností konkrétního případu je třeba zohlednit především účel pobytového oprávnění cizince. Pokud cizinec prokazatelně nesplňuje účel pobytu, nemůže spoléhat na institut soukromého a rodinného života (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 213/2017-34). Jestliže tedy v daném případě žalobce prokazatelně nesplňoval podmínky pobytu, o který žádal (v dané věci „sloučení s jeho dcerou jako občankou Evropské unie“), vyhovění žádosti pouze z důvodů soukromého a rodinného života by vedlo ke zcela k absurdnímu důsledku. Zákonné podmínky pro udělení pobytového oprávnění založené na účelu pobytu by totiž byly zcela liché, resp. k udělení pobytového oprávnění by postačovalo bez dalšího zohlednění soukromého a rodinného života žalobce; avšak takový postup zákon o pobytu cizinců zcela jistě neumožňuje a ani nezamýšlí. Odlišná by byla situace v případě, kdy by žalobce prokazatelně definici rodinného příslušníka občanky Evropské unie naplnil (čímž by došlo též k naplnění účelu pobytu), ale jeho žádost by byla zamítnuta např. pro nedoložení některého zákonem předpokládaného podkladu (potvrzení o pojištění, o zajištění ubytování apod.) či pro nesplnění některé procesní povinnosti. V takovém případě by bylo možno uvažovat o překlenutí takového nedostatku právě prostřednictvím institutu posuzování přiměřenosti rozhodnutí. O takovou situaci se však v dané věci nejednalo.
52. Soud dále v této souvislosti podotýká, že zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Žalobce tak může nepochybně udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat také o získání jiného pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41). K tomu lze přiměřeně poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, v němž bylo uvedeno, že *„[s]těžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu (pozn. soudu – zde toliko zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu).“*
53. Pro úplnost soud v řešené věci zároveň upozorňuje na fakt, že se správní orgány v kontextu konkrétních tvrzení žalobce stran jeho soukromého a rodinného života na území

v odůvodnění jejich rozhodnutí srozumitelně a přehledně zabývaly (viz zejména str. 13 až 19 prvostupňového rozhodnutí a str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí). Soud poté stejně jako správní orgány nijak nezpochybňuje fakt, že žalobce má na území České republiky dceru, občanku České republiky (k tomu viz odůvodnění výše), a nezletilého syna, státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, přičemž zde žalobce pobývá od roku 2009. Současně je však třeba zdůraznit, že ani v takovém případě nejsou žalobce a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život, na jeho území. V recentním usnesení ze dne 3. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2213/24, pak Ústavní soud opětovně připomněl svoji ustálenou judikaturu, podle níž ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. také usnesení téhož soudu ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. I. ÚS 1370/21).

54. Z tvrzení žalobce v nyní řešené věci přitom nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života ve Vietnamu, kde má ostatně i svoji matku a čtyři sourozence, přičemž se jedná rovněž o domovskou zemi jeho nezletilého syna, zcela vyloučena, jakkoliv by to jistě pro žalobce, popř. i jeho rodinu, pokud jej bude dobrovolně následovat, znamenalo citelnou životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života tzv. „na dálku“, zejména prostřednictvím telekomunikačních technologií, popř. i vzájemných (pravidelných) návštěv. Ostatně tento způsob vedení rodinného života již žalobce se zletilou dcerou L. B., jakožto jedinou občankou České republiky z jeho rodiny, dle učiněných zjištění praktikuje, a není jim tedy cizí, když ve společné domácnosti už několik let nežijí a od roku 2023 žalobce navštívil jmenovanou dceru pouze dvakrát; v telefonickém kontaktu jsou též velmi málo, jak popsal sám žalobce. Nutno k tomu doplnit, že žalobce je v produktivním věku, zdravotně způsobilý a výdělečně činný, přičemž jeho vazby na domovský stát nelze považovat za zcela zpřetrhané, jak už bylo také dříve uvedeno. Žalobce přitom nemá na území České republiky žádné významné sociální, kulturní či ekonomické vazby (vyjma pobytu rodinných příslušníků), byť v České republice pobývá od roku 2009. Předmětné rozhodnutí tak zjevně nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života.
55. Soud pak v tomto ohledu opakovaně uvádí, že v daném řízení jde toliko o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, a žalobci tudíž není napadeným rozhodnutím nijak zabráněno ve styku se zletilou dcerou a nezletilým synem. Bude nicméně na žalobci, jak si nadále uspořádá své poměry a rodinný život, aby se s dcerou a nezletilým synem v případě zájmu mohl stýkat. Poukázat je možno na skutečnost, že na finanční podpoře dcery ze strany žalobce se vůbec nic nemění, a to v kontextu rozličných možností činění peněžních převodů. Soud také nemůže přehlédnout fakt, že pobytový status nezletilého syna žalobce není jakkoliv závislý na pobytovém oprávnění žalobce, přičemž má tento syn na území rovněž (plnohodnotnou) péči matky, a i nadále tak má v případě potřeby zajištěnu péči minimálně jednoho z rodičů. Sám žalobce poté nezmínil nad rámec pouze obecného odkazu na oprávněný zájem svých dětí být s ním v kontaktu a na dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života žádné relevantní skutečnosti, které by správní orgány nevzaly v úvahu. Na tomto základě Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

proto soud neshledal rozhodnutí správních orgánů (konstatující neexistenci výjimečné situace z hlediska vážného dopadu do rodinného života žalobce a jeho dětí) za rozporná ani s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Soud navíc upozorňuje na to, že Úmluva o právech dítěte v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě; naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty (srov. čl. 9 odst. 4 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte).

56. V posuzované věci tak soud dospěl i v této části k závěru, že ze správního spisu nevyplývají žádné (specifické) okolnosti, pro něž by bylo možné zamítnutí předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu považovat z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života žalobce za nezákonné (resp. nepřiměřené).
57. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
58. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce